

שעשה של יבורם ידחה איסור של עריות, שהוא איסור חמור, שאי אפשר להשאל עליו.

והראיה שאין ללמוד מגילוח הנזיר:

דאי לא תימא הכי, אלא תלמד מנזיר, **הא דקיימא לן דאין עשה דוחה לא תעשה ועשה** — **ליגמר מנזיר שמצות עשה דוחה אפילו עשה ולא תעשה!**

שהרי הנזיר מצווה שלא להתגלח גם באיסור עשה "קדוש יהיה, גדל פרע שער ראשו", וגם בלאו של לא תעשה.

ואם נלמד ממנו שעשה דוחה לא תעשה, נוכל ללמוד לכל מקום שעשה דוחה לא תעשה ועשה. והרי קיימא לן שאין עשה דוחה לא תעשה!

אלא מנזיר, מאי טעמא לא נמרינן, היות **דאיכא למיפרך על הלימוד ממנו:**

מה לנזיר שאיסורו קל, **שכן ישנו** הנזיר **בשאלה על נזרו**. ולכן, עשה דוחה בו אפילו עשה ולא תעשה.

ואם כן, **הכי נמי איכא למיפרך על הלימוד מנזיר שעשה דוחה לא תעשה:** מה לנזיר **שכן ישנו בשאלה**, ולכן, משום קולתו, עשה דוחה בו לא תעשה.

תאמר באיסור עריות, שאינו בשאלה, ובו אין עשה דוחה לא תעשה.

ומשנינן: **אלא, לעולם, מקרא קמא**, מסמיכות ה-ב איסור כלאיים למצות ציצית, אנו למדים שעשה דוחה לא תעשה.

והוא מופנה, גם לרבנן! על אף שלדבריהם צריך את "צמר ופשתים" כדי ללמד שאין כלאיים אלא בבגד צמר ופשתים.

כי אם כן, אם תאמר שלא בא הפסוק הזה לאפנויי, ולדרוש סמוכים, **לימא קרא "ציצית תעשה לך"**, כמו הלשון שנקט הכתוב בפרשת ציצית.

שינוי הלשון — **"גדילים" במקום "ציצית"** — **למה לי?**

שמע מינה, לאפנויי, לדרוש סמוכים, של ציצית לכלאיים, וללמוד מכאן שעשה דוחה לא תעשה.

ודחינן: הרי **האי** לשון "גדילים" שנקט הכתוב, לא לאפנויי למדרש סמוכים הוא בא.

אלא **לשיעורא של ציצית הוא דאתא**, בא ללמד!

שהרי כך דרשו חכמים מלשון "גדילים":

הנזירות:

קבלת נדר, בשתיית יין, ובשאר עניני נזירות. אם נאמר שנזירות היא ענין של קדושה כמו קדושת הכהן, הרי מצוות הנזיר אינן שוות בכל, כמו מצוות הכהן.

אך אם נאמר שנזירות היא איסור שאוסר אדם עצמו ביין כמו בנדר, הרי נדר הוא דבר הווה בכל, וגם מצוות הנזיר נחשבות "שוה בכל".

האם הנזיר מתקדש בקדושת הנזירות [כמו כהן], ומכח קדושת נזירותו יש לו לנהוג בהלכות הנזירות, כמו שכהן חייב לנהוג בהלכות כהונה מכח קדושת כהונה שלו.

או שהנזירות מתבטאת בכך שהוא אוסר עצמו [בקבלת הנזירות] כמו שאוסר כצמו בכל